

Mál nr. 386/2015
M og
vátryggingafélagið V v. fjölskyldutryggingar.

Munum stolið úr íbúð á Spáni þ. 17.9.2015

Gögn.

1. Málskot móttengið 9.10.2015 ásamt fylgiskjöllum 1-5
2. Bréf V dags. 20.10.2015 ásamt fylgiskjöllum 1-2

Málsatvik.

M segir að munum hafi verið stolið úr íbúð sem hún hafði á leigu á Spáni en engin merki séu um innbrot í húsið. M segir að hún og eiginmaður hennar hafi verið að bíða eftir að fara í flug heim. Þau hafi síðan farið í sólbað á 3. hæð og eiginmaðurinn hafi síðan ákveðið að fara niður og hafi hann þá gengið í flasið á manni sem hafi lokað hurðinni á hann, en eiginmaðurinn hafi elt manninn en ekki náð honum. M segir að þar sem hún hafi verið ásamt eiginmanni sínum á svölum hússins á þriðju hæð hafi svalahurðinni ekki verið læst, en engin utan á liggjandi stigi hafi verið niður við jörð á húsinu og svalatröppur hafi verið frá svalahurðinni niður á svalirnar. Við skoðun á aðstæðum í framhaldi af þessu hafi komið í ljós að ýmsum munum þeirra hjóna hafði verið stolið. M krefst bóta úr fjölskyldutryggingu sinni hjá V og telur að hún hafi gætt eðlilegra varúðarráðstafanna í umrætt sinn, en ekki hafi verið hægt að fá spænsku lögregluna til að ganga frá skýrslu um atvikið með eðlilegum hætti enda tíminn verið skammur. V hafnar bótaskyldu og vísar til 10. gr. vátryggingaskilmála þar sem segir í tl. e þar sem segir m.a. að tjón á munum sem stolið sé úr ólæstum hóbýlum bætist ekki. V segir að ekkert í gögnum málsins bendi til þess að hóbýlunum hafi verið læst þegar þjófnaðurinn átti sér stað og engin ummerki hafi verið um innbrot. V segir að M hafi sönnunarbyrðina fyrir því að hóbýlunum hafi verið læst og láta skýrslu staðarlögreglu fylgja tjónstilkynningu þegar þjófnaður verður erlendis sbr. 62. gr. vátryggingaskilmála, en engin lögregluskýrsla hafi fylgt.

Álit.

Ekki er ágreiningur um það að engin merki voru um innbrot í húsið þegar munum var stolið frá M og M telur líklegt að svalahurð hafi verið skilin eftir ólæst. V hafnar bótaskyldu og ber fyrir sig ákvæði í 10. gr. vátryggingaskilmála. Verður að líta svo á að það ákvæði feli í sér fyrirmæli til vátryggðs um að læsa hóbýlum og skilja ekki hluti eftir á almannafæri. Við mat á því hvort hér hafi verið brotið gegn varúðarreglu fyrrnefndra skilmálaákvæða verður að líta til þess að M var á svölum á þriðju hæð hússins þar sem þjófnaðurinn átti sér stað, en skildi muni sína eftir á neðri hæðum hússins. Almennur aðgangur var ekki að húsinu í umrætt sinn en svaladyr á annarri hæð ólæstar. Telst M því hafa brotið gegn varúðarreglur vátryggingarskilmálanna með þeim hætti að sök telst ekki óveruleg og að V hafi því heimild til að takmarka ábyrgð sína. Þegar litið er til þess að hve miklu leyti ábyrgð getur takmarkast verður að skoða hvernig varúðarreglu var ekki sinnt, sök vátryggðs, hvernig vátryggingaratburð bar að og atvik að öðru leyti, sbr. orðalag 26. gr. laga um vátryggingarsamninga nr. 30/2004. Í lýsingu M sjálfar af aðstæðum í tjónstilkynningu verður ekki annað ráðið en að hún hafi skilið munina eftir í skamma stund inni í húsi sem hún hafði á leigu og var sjálf og eiginmaður hennar á svölum hússins. Miðað við aðstæður verður að telja það til nokkurs gáleysis af hálfu M að hafa ekki gætt að því að hóbýlin þar sem munirnir voru væru læst og orsakatengsl eru á milli þess að munirnir voru skildir eftir með þessum hætti og að þeim var stolið. Verða þessir þættir metnir þannig að V geti takmarkað bótaábyrgð sína um helming vegna brots á þeirri varúðarreglu sem vísað hefur verið til í e. lið 10. gr. vátryggingarskilmála.

Niðurstaða.

M á rétt á að fá tjón sitt bætt úr fjölskyldutryggingu sinni hjá V en bótaréttur takmarkast um helming (50%).

Reykjavík 10.11.2015.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.